

ΣΕΛΗΝΗ

Η μέση απόσταση Γης - Σελήνης είναι 384.403 χιλιόμετρα (παρατηρείται ότι αυτή η απόσταση αυξάνεται χρόνο με τον χρόνο κατά μερικά εκατοστά). Η διάμετρος της σελήνης είναι 3.476 χιλιόμετρα (περίπου το 1/4 της γήινης). Η βαρύτητα στην επιφάνεια της Σελήνης είναι σε ένταση το 1/6 περίπου αυτής της Γης. Περιστρέφεται στον ελαφρώς κεκλιμένο άξονά της σε 27 ημέρες 7 ώρες και 43 λεπτά, ακριβώς στον ίδιο χρόνο που διαρκεί η τροχιακή περιφορά της γύρω από τη Γη. Αυτός ο συντονισμός είναι και ο λόγος που από τη γη βλέπουμε πάντα την ίδια όψη της, κάτι που οφείλεται στην βαρυτική έλξη από τη Γη. Η Γη και η σελήνη βαρυτικά είναι ένα ενιαίο σώμα με κοινό βαρυτικό κέντρο . Συνέπεια των παραπάνω είναι πως ορατό στη γη είναι το 59% της επιφάνειάς της.

Οι εκλείψεις Ηλίου προκαλούνται από τη Σελήνη, όταν αυτή περνά φαινομενικά μπροστά από το ήλιο, σκιάζοντας μέρος της Γης, αντίθετα με τις εκλείψεις Σελήνης που προκαλούνται ομοίως από τον πλανήτη Γη.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Το όνομά της ετυμολογείται από το σέλας (φως). Στην Ελληνική μυθολογία και Ελληνική Εθνική Θρησκεία η Σελήνη, ή *Μήν* (από τη σεληνιακή μηνολόγηση) ή *Πασιφάη* (στη Λακωνία), είναι τιτανική οντότητα, Κατά την Θεογονία του Ησιόδου η Σελήνη είναι κόρη του Υπερίωνα και της Θείας και αδελφή της Ηούς (Αυγής), και του Ηλίου, ο οποίος τη φωτίζει αιώνια λόγω της αδελφότητάς τους.

Απεικονίζεται συνήθως ως θηλυκή μορφή με μία ημισέληνο ως στέμμα και έφιππη ή οδηγώντας άρμα με φτερωτούς ίππους. Άλλοτε οι περιγραφές την θέλουν να οδηγεί μια αγέλη βοών και το ημισεληνιακό της στέμμα συσχετισμένο με τα κέρατα του ταύρου. Διασχίζει κυκλοτερώς τον ουρανό όμοια με τον αδελφό της, πάνω σε άρμα που σέρνουν δύο ημίονοι, ίπποι ή ταύροι, κατά το ένα μέρος τους λευκοί και κατά το άλλο μαύροι, αλληγορία του ότι μόνο η μία πλευρά της σεληνιακής επιφάνειας φωτίζεται από το ηλιακό φως. Σύμφωνα με διάφορες τοπικές παραδόσεις, έσμιξε με τον Αέρα με τον οποίο και γέννησε μία μόνο θυγατέρα, τη Δρόσο, με τον Θεό Δία (σύμφωνα με την αττική παράδοση) από τον οποίο γέννησε την Πανδία (εκ του παν-δίας, δηλ. πανθειοτάτη), με τον Θεό Πάνα (σύμφωνα με την αρκαδική λατρεία της επί του Λυκαίου όρους), με τον θνητό Ενδυμίωνα με τον οποίο γέννησε 50 κόρες, όσοι και οι σεληνιακοί μήνες της κάθε Ολυμπιάδας και, τέλος, με τον

αδελφό της Ήλιο (μια παράδοση της ύστερης αρχαιότητας που διασώζει ο Κόιντος ο Σμυρναίος).

Συμβολισμοί

Στο θεολογικό και συμβολικό επίπεδο, η Θεά Σελήνη αποτελεί τη θηλυκή αρχή της δημιουργίας του Κόσμου, καθώς και την πόρτα προς την απόκρυφη φύση της ανθρωπότητας και του Σύμπαντος, προς εκείνο δηλαδή που μένει άφατο στην συνηθισμένη θέαση της Φύσεως. Υπό αυτή την έννοια θεωρείται ότι στοιχειώνει άμεσα το φαντασιακό και το υποσυνείδητο.

Αποτελεί επίσης η Σελήνη τη σελασφόρο εικόνα του κυκλικού χρόνου, είναι δηλαδή μία μικρογραφία της ροής του παντός. Οι άπειρες νέες σελήνες συμβολίζουν τα άπειρα χρονικά σημεία του κάθε πέρατος που αυτομάτως σηματοδοτεί μία νέα αρχή. Η σκοτεινή σελήνη επιτρέπει σε όλες τις ενέργειες να κατακαθίσουν και να ηρεμήσουν. Το Σύμπαν απεκδύεται το πολλοστό νεκρό παλαιό και ξεκινάει ξανά, φορώντας επάνω του το επίσης πολλοστό επόμενο νέο. Ο ίδιος κύκλος με τα ανθρώπινα γυναικεία έμμηνα και ο ίδιος συμβολισμός.

Οι άπειρες πανσέληνοι από την άλλη, συμβολίζουν τα άπειρα χρονικά σημεία της κορύφωσης των ενεργειών στο συμπαντικό μάξιμουμ. Στην αθηναϊκή της λατρεία τής προσέφεραν σπονδές καθαρού ύδατος και μικρούς άρτους σε σχήμα ημισελήνου (*σελήνιοι πλακούντες*). Ιερό χρώμα της το ασημένιο και το λευκό, και ιερό της μέταλλο ο άργυρος.

Είναι η πρώτη και η μόνη σεληνιακή Θεά στην αρχαιότερη ποίηση. Τα επίθετα που της αποδίδονται είναι Αίγλη, Πασιφάη, Μήνη και Φοίβη. Με την εξέλιξη της μυθολογίας και άλλες Θεές συσχετίστηκαν με τη Σελήνη, όπως η Εκάτη, η Άρτεμις, και η Ήρα.

Σύμβολα

Τα σύμβολα της Σελήνης ήταν ο χρυσός, κυρίως όμως ο άργυρος, τα κέρατα ταύρου, ο **σεληνιακός μηνίσκος** , ο τροχός, ο δίσκος κ.ά. Ιερά ζώα της Σελήνης θεωρούνταν ο λέων, ο κυνοκέφαλος (ιδιαίτερα στην Αίγυπτο), η μέλισσα και ο πετεινός, που φέρονταν να εμφανίζονται ως ακόλουθοι της Σελήνης στο πέρασμά της κατά το λυκαυγές.

Σημειώνεται ότι ο Σεληνιακός μηνίσκος αποτέλεσε ιδιαίτερο σύμβολο της πόλης του Βυζαντίου στη Κωνσταντινούπολη το οποίο και υιοθετήθηκε στη συνέχεια από την Οθωμανική Αυτοκρατορία και δι' αυτής μεταδόθηκε σε όλους τους μουσουλμάνους όπου και φέρεται σήμερα σε πολλές εθνικές σημαίες, εθνόσημα και αραβικά βασιλικά σύμβολα. Επίσης τα σύμβολα της Σελήνης έχουν υιοθετηθεί στην χριστιανική αγιογραφία είτε ως διακοσμητικά στοιχεία χώρου , είτε και ως σύμβολα Αγίων όπως π.χ. στην αγιογραφία της Αγίας Αικατερίνης, των Ευαγγελιστών κ.λπ.

Ιερά Σελήνης

Η Σελήνη λατρευόταν σε όλο σχεδόν τον ελληνικό χώρο. Ιδιαίτερα όμως σπουδαία ιερά της ήταν στην αρχαία Σπάρτη στο μαντείο των Σπαρτιατών στις Θαλάμες της Λακωνίας. Επίσης και στη Ρώμη υπήρχε σπουδαίο ιερό επί του Αβεντίου λόφου όπου και έκαιγε "ακοίμητος λυχνία" όλη τη νύχτα.

Πηγή: [Σελήνη \(μυθολογία\) - Βικιπαίδεια](#)